

skyldelse paa Sagens Udfald. Kunne nye Dplysninger, som Retten anseer for nødvendige, ikke strax tilveiebringes, udsættes Sagen. Der som den tidligere har været behandlet i et Krigsforhør, kan Krigsretten, naar der er Anledning til at antage, at slige Dplysninger kunne lede til en Undersøgelse af betydeligt Omfang, andrage paa, at der anordnes et Krigsforhør til deres Erhvervelse.

§ 99.

Naar i det i § 98 omhandlede eller i noget andet Tilfælde ikke samtlige Forhandlinger i den til Sagens Paakjendelse anordnede Krigsret kunne tilendebringes og Dom affiges i eet Møde, skulle Tiltalte eller i private Sager Parterne og andre Vedkommende (§ 91) behørigt underrettes om de følgende Møder.

§ 100.

Er der i en Sag fremført nogen Indsigelse, som ikke allerede er afgjort, naar Krigsret sættes til Sagens Paakjendelse, bør Auditøren, navnlig naar han antager, at Indsigelsen ikke kan bevirke Sagens Afviisning eller Udsættelse, være beredt paa, efter at have for Krigsretten fremført sin Formening i saa Henseende, tillige i samme Retsmøde at gjøre Forestilling til Retten angaaende Sagens endelige Paakjendelse.

Fremkomme Indsigelser i Krigsretten, og der til deres Afgjørelse udfordres enten nærmere Dverveielse af Auditøren, eller Dplysninger, som ikke strax kunne tilveiebringes, bliver Sagen at udsætte.

§ 101.

Naar Sagsøgte og andre Personer, som ikke høre til Retten, ere aftraadte, gjør Auditøren sin Forestilling til Krigsretten. Ved denne bør Auditøren omhandle alle de Spørgsmaal, som komme til Afgjørelse ved Retten. Han bør af Sagens Omstændigheder og de Retsregler, som skulle anvendes, give en saa nøjagtig, fuldstændig og tydelig Fremstilling, at Dommerne erholde et klart Begreb om Sagen, og sættes i Stand til at dømme i samme af egen Dverveielse. Han bør undersøge, om det paatalte Forhold er bevist, om det kan tilregnes den Sagsøgte, om det er strafbart, hvilke Følger det kan have for Sagsøgte og hvad ved Dommen bliver at bestemme. Hvori Beviserne bestaae,

bør angives og deres Tilstræffelighed undersøges, naar der i saa Henseende kan være nogen Tvivl. Har Sagsøgte gjort sig skyldig til Straf, bør Auditøren fremstille, til hvilken Art af Forbrydelse hans Forhold er at henregne, gjøre opmærksom paa de Omstændigheder, der fortjene at komme i Betragtning ved Bestemmelsen af forkyldt Straf, hvorved han ikke mindre bør udhæve de formildende end de skærpende Omstændigheder, og fremsætte sin Formening om den Straf, som maatte være at idømme den Sagsøgte, og de Forpligtelser, som iøvrigt bør paalægges ham ved Dommen. Naar Nogen tiltales for en i den offentlige Mening vanærende Forbrydelse, og vel ikke kan erklæres skyldig, men dog efter Auditørens Formening ikke heller kan blive aldeles at frifinde, bør Auditøren gjøre Retten opmærksom paa de mulige Virkninger deraf. De Love og Retsregler, som komme til Anvendelse i Sagen, bør ei alene angives, men efter Omstændighederne ogsaa nærmere forklares.

§ 102.

Er Auditørens Forestilling til Krigsretten affattet skriftligt, hvilket den altid bør være, naar Auditøren foreslaaer en Straf, der vil bevirke, at Sagen enten skal, eller af Tiltalte eller i private Sager af en af Parterne kan paaanfes for Generalkrigsretten, ligesaa vel som naar Auditøren foreslaaer Frifindelse angaaende en Forbrydelse, der vilde medføre en saadan Straf, bør han dog mundtlig udvikle saadanne Punkter, som ellers muligen ikke tilstræffeligen kunne forstaaes af Rettens øvrige Medlemmer, der ikke ere Retskyndige. De Love, som Auditøren paaberaaber sig, bør altid oplæses og fremlægges i Retten til Dommernes eget Eftersyn. I enhver Sag tilføres Protocolen, hvad Auditørens Indstilling gaaer ud paa, og naar Forestillingen er mundtlig, bør tillige i Protocolen korteligen angives. Grundene til Indstillingen og navnlig de Love nævnes, hvorefter en foreslaaet Straf skal bestemmes. Skriftlig Forestilling paategnes af Rettens Formand og vedlægges Acterne.

§ 103.

Medens Forestillingen til Krigsretten gjøres, bør Auditøren ikke afbrydes, og heller ikke er det, efter at han har tilendebragt